

*A legfontosabb lecke*

Júdás eltávozása után Jézus előkészíti tanítványait a jövőre eseményekre. Az evangélista úgy közli Jézus szavait, hogy azok ne csak a tanítványoknak, hanem majd a mindenkori közösségeknek is szóljanak.

Jézus a megdicsőüléséről beszél, miközben tisztában van azzal, hogy ki lesz téve gyalázatnak, rágalmazásnak, szenvedésnek. Megdicsőülésének igazi tartalma az lesz, hogy minden körülmények között Isten fia marad, s az emberi erényeket a legmagasabb fokra emeli. Jézusnak az Atya iránti bizalma és szeretete, az Atya feltétel nélküli adása és befogadása kettőjük egységét, „megdicsőülését” szolgálja.

„Gyermekeim, már csak rövid ideig vagyok veletek” – közli Jézus a tanítványokkal, akik abban a meggyőződésben élnek, hogy tanítójuk mindvégig velük marad. Az ő útja azonban más. Barátai egyedül maradnak és tanácstalanok lesznek. Ezért Jézus elmondja utolsó intelmeit: „Szeressétek egymást! Amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek egymást ti is. Arról ismerje meg mindenki, hogy tanítványaim vagytok, hogy szeretettel vagytok egymás iránt.”

Jézusnak ez a kérése, „parancsa” örök. Ma éppoly aktuális számunkra, mint akkor és az azóta eltelt időben. Mindig volt, van és lesz szeretetlenség, vevés, uralkodás, irgalmatlanság, de Jézus maga marad a szeretet forrása. Azt a szeretetet sugározza az egyénbe, közösségbe, amellyel az Atya szereti őt.

Kérdezzük meg tehát magunktól:

- Milyen a kapcsolatom Jézussal, a forrással?
- Akarok-e élni, cselekedni, továbbadni?
- Mától kezdve a szeretet-címszóval miben kell újat kezdenem, mit kell másként tennem?

Mert az élet nem hosszú vakáció, hanem állandó tanulás. És a legfontosabb lecke: megtanulni szeretni.

*Magyarné Pál Laura, Székesfehérvár*